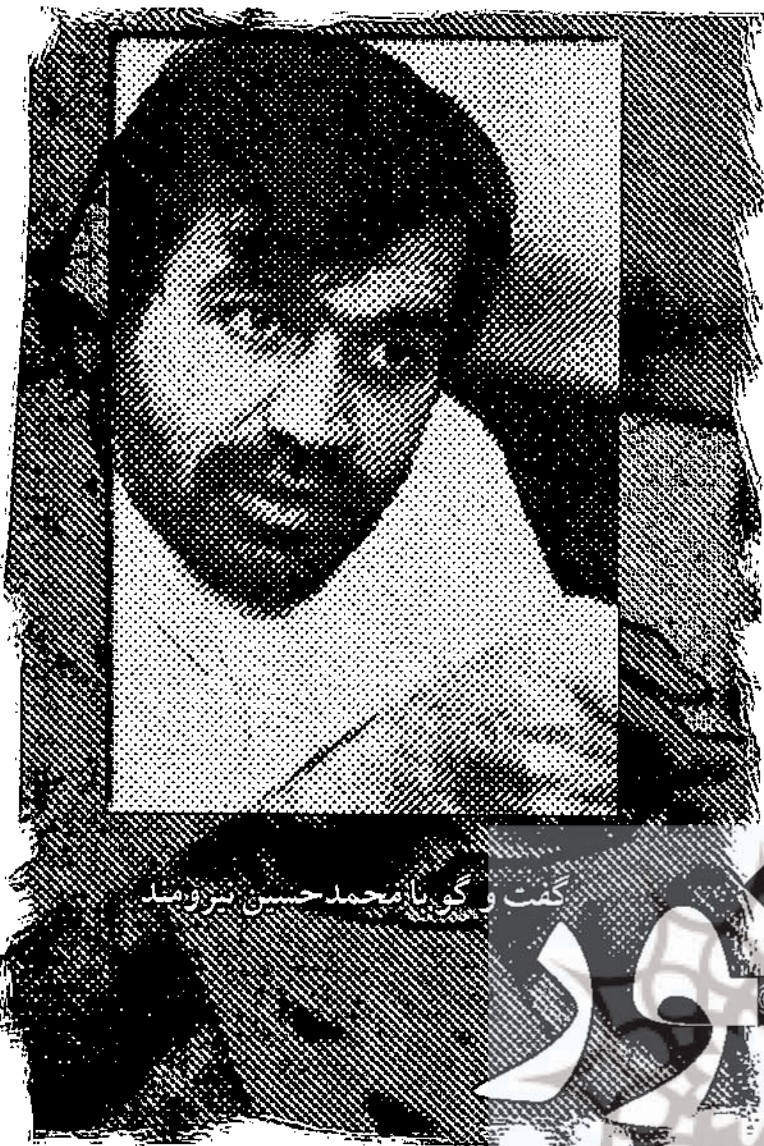

نقش وایم پی کارپیکاتور

گفت و گو با محمد حسن نیرومند

محمد حسین نیرومند مدیرمسئول ماهنامه بین المللی کیهان کارپیکاتور و نخستین دبیر دو سالانه بین المللی کارپیکاتور تهران می باشد. وی متولد مشهد و کارشناس طراحی صنعتی بوده و از دهه ۶۰ وارد کار طراحی کارپیکاتور شد و در حوزه هنری با دیگر کارپیکاتوربست ها گروه کاستی را تشکیل دادند. در سه ماهه پایانی ۱۳۷۰ به عنوان سردبیر کیهان کارپیکاتور شروع به فعالیت نموده و یک سال بعد به عنوان مدیرمسئول تا هم اکنون در این نشریه مشغول به کار می باشد.

● آقای نیرومند! ذات هنر کارپیکاتور آزادی است شما به عنوان مدیرمسئول تنها ماهنامه بین المللی چقدر توانسته اید بستر این آزادی را فراهم آورید؟

○ یکی از مباحث جدی که امروزه جامعه ما با آن روبه روست و به نظر هنوز هم نتوانسته جواب دقیقی برایش ارائه دهد، این است که آزادی چیست؟ متأسفانه تکثر برداشت ها و در واقع نگرش ها در مقوله آزادی، آنقدر زیاد شده که جامعه امروز ما نتوانسته به یک مفهوم واقعی از این واژه دست یابد. از این جهت، باید بپذیریم وقتی صحبت از آزادی می شود، این نگاه و جهان بینی انسان هاست که این مفهوم را معنا می بخشد. من هم آزادی را از نقطه نظر و دیدگاه خاص خود معنا می کنم. این که کیهان کارپیکاتور به عنوان یک نشریه تخصصی در این زمینه چه کرده، حقیقتش ما ادعایی در این زمینه نداریم. نشریه ما، وظیفه اصلی اش آشناسازی مردم و جوان ها با مقوله هنر کارپیکاتور و آموزش این هنر است. البته این به آن معنا نیست که ما ایده آل ها و اعمال های خودمان را نخواهیم در این زمینه ترویج کنیم. به عنوان مدیرمسئول نشریه کارپیکاتور سعی کرده ام قبل از این که به مفهوم آزادی توجه کنم، به مفهوم آزادگی توجه کنم و کارپیکاتور از آنجا که وجه انتقادی دارد، وجه خاصی که غالباً با درگیری همراه است و با آن مزوج شده، یک مقداری کار با این هنر دشوار است. اگر کم دقتی شود، کارپیکاتور همچون تیغی در دست زنگی قرار می گیرد. باید حد و مرزهایی را برای خودمان قائل باشیم. مرزها همان مفهوم احترام به انسان و حرمت قائل شدن به او است. ما وظیفه داریم که کارپیکاتور را به گونه ای ترویج کنیم که از آن وسیله ای برای تخریب آدم ها درست نشود. نگاه ما به این هنر ابتدا بر این بوده که آموزش

دیده به بینا
دلدان تیره در زنده
بیرنگی در زنده
بیرنگی در زنده

هنرهای تجسمی را دنبال می‌کنیم به نظر می‌رسد کاریکاتور از انواع هنرهای دیگر فعال‌تر باشد. نظر شما در این ارتباط چیست؟

● تقریباً همین گونه است که گفته می‌شود. امروزه کاریکاتور به اعتقاد من، یکی از فعال‌ترین جریان‌های هنری کشور محسوب می‌شود. اما اینکه چرا این گونه است و چه عواملی باعث رشد هنر کاریکاتور در ایران شده، لازم می‌دانم در این زمینه بیشتر صحبت کنیم. دلایل متعددی دارد. شاید مهم‌ترین دلیلش این باشد که هنر کاریکاتور ذاتاً یک هنر مردمی است. حتی در تعریف کاریکاتور می‌گویند: «کاریکاتور دموکراتیک‌ترین هنرهاست». هنر کاریکاتور با توده‌ها و با مردم سرو کار دارد.

این ویژگی مهم است که کاریکاتور را مردمی می‌کند و چون روحیه مبارزه‌جویانه دارد، هنری است که هل من مبارز می‌طلبید، در نتیجه با جامعه و گروهی که این ویژگی روحی و روانی را دارد به نوعی احساس حالت نزدیکی می‌کند. به عبارتی کاریکاتور هنری است که با ویژگی جوانی خیلی نزدیک است و شاید بتوان گفت که کاریکاتور «هنر جوانان پرشور» است. حال در کشوری که بیشترین تعداد جوانان را دارد، اگر زمینه ارائه هنرها در جامعه زیاد شود، گرایش جوانان به این هنر دموکراتیک و مردمی بیشتر می‌شود. این مهم‌ترین دلیلی است که کاریکاتور این گونه در میان نسل جدید ما مورد اقبال قرار گرفته است. اما واقعیت این است که اقبال وقتی امکان‌پذیر است که بسترهای لازم برای هدایت جوانان به سمت هنر وجود داشته باشد. به اعتقاد من این بسترها حدود ده سال است که به صورت مناسب فراهم شده است.

اگر بخواهم نمونه‌ای از جریان‌هایی را که در واقع باعث گرایش جوانان به کاریکاتور شده توضیح دهم، می‌بایست از پیدایش نشریات کاریکاتوری مثل گل‌فا، طنز و کاریکاتور و کیهان کاریکاتور یاد کنیم. خوب نشریات دیگری هم بودند مثل خورجین و طنزپارسی که این‌ها هم تأثیر داشتند. البته در این میان دو نشریه تأثیرشان در زمینه کاریکاتور بیشتر است. یکی طنز و کاریکاتور به مدیرمسئولی آقای جواد علیزاده و کیهان کاریکاتور. چرا که این دو نشریه به صورت ویژه و در واقع گرایش اصلی‌اش کاریکاتور است. البته به عنوان مدیرمسئول کیهان کاریکاتور اگر از مجله تعریفی کنم ممکن است فکر کنند داریم از خودمان تعریف می‌کنیم. ولی واقعیت‌های تاریخی را که نمی‌شود انکار کرد. نه تنها من، که بسیاری از هنرمندان کاریکاتورپرست نیز اذعان دارند از آنجا که کیهان کاریکاتور به صورت تخصصی به هنر کاریکاتور پرداخته است، در این زمینه نقش ویژه‌ای را ایفا کرده. نقشی که بیشتر متکی بر جوان‌های علاقه‌مندی بوده که مایل بودند کاریکاتور را به صورت جدی‌تری بگیری کنند. کیهان کاریکاتور در اصل حاصل نشست هنرمندان و کاریکاتورپرست‌های جوان و جوانی نامی بود که در حوزه هنری شکل گرفته بودند. حقیقت این است که در کاریکاتور بعد از انقلاب، گروهی که فعال‌تر از همه به میدان آمدند، تعدادی از کاریکاتورپرست‌های جوان بودند که با حمایت حوزه هنری، گروه کاسنی را تشکیل دادند. بعدها همین گروه، باعث به وجود آمدن کیهان کاریکاتور و عده‌ای نیز به نشریات دیگر رفتند، به ویژه همشهری، که ابتدا به کاریکاتور ژورنالیستی و مطبوعاتی به شدت بیا داد و نقش تعیین‌کننده‌ای در زمینه کاریکاتورهای مطبوعاتی دارد. خوب این گروه‌ها فعال شدند و کم‌کم برگزاری یک بینال بین‌المللی را بچه‌ها احساس کردند. خوشبختانه زمینه فراهم شد و اولین بینال دو ساله کاریکاتور تهران در سال ۱۳۷۲ برگزار شد که به شدت فراگیر شده و باعث گردید که کاریکاتور ایران را در معرض قضاوت جهانی قرار دهیم. و از طرفی هم باعث شد میزان علاقه‌مندان به هنر کاریکاتور در ایران افزایش پیدا کند. در کاریکاتور دنیا دو جریان فعال در عرصه کاریکاتور داریم، کاریکاتورهای مطبوعاتی و کاریکاتورهای نمایشگاهی. شاید حدود ۵۰ سال است که گونه‌ی کاریکاتورهای نمایشگاهی به شدت مورد اقبال قرار گرفته است. آمار دقیقی نداریم ولی با ارتباطی که طی این سال‌ها کیهان کاریکاتور با نمایشگاه‌های بین‌المللی داشته چیزی حدود ۱۲۰ نمایشگاه کاریکاتور در دنیا در حال حاضر فعال هستند که جوایز زیادی هم در طی سال تقدیم شرکت‌کنندگان و برندگان می‌کند. خوشبختانه در کیهان کاریکاتور و برای اولین بار اقدام به درج نام و شرایط و آدرس این نمایشگاه‌ها کردیم. شرکت جوانان ما در این

● وقتی بنده داریم
نشریه‌ای را منتشر کنیم،
پیش از هر چیز ما باید
مخاطب نشریه را مدنظر
قرار بدهیم

نقش واه
پیش از هر چیز ما باید
مخاطب نشریه را مدنظر
قرار بدهیم
صن کاریکاتور

نمایشگاه‌ها و برنده شدنشان و حسن رقابت و علاقه به موفقیت در عرصه‌های بین‌المللی باعث شد تا جوانان زیادی هنر و توانایی خودشان را در نمایشگاه بین‌المللی محک بزنند. موفقیت این جوانان در نمایشگاه‌ها و انعکاس آن در رسانه‌های گروهی، کم‌کم موجب شد که بر تعداد این علاقه‌مندان افزوده شود. امروز به جرأت می‌گویم که کاریکاتور ایران یکی از فعال‌ترین جریان‌های کاریکاتوری به ویژه در ارتباط با نمایشگاه‌های کاریکاتور در دنیاست. ما وقتی آمار شرکت‌کنندگان ایرانی را در مقایسه با سایر شرکت‌کنندگان در کانالوگ‌ها می‌بینیم متوجه حضور هنرمندان ایران به مقدار قابل توجهی در این نمایشگاه‌ها می‌شویم که طی سال‌های اخیر هم موفقیت‌های چشمگیری هم به دست آورده‌اند. متأسفانه این موفقیت‌ها آن‌گونه که باید انعکاس پیدا نکرده است. فکر می‌کنم اگر آن همتی که در رابطه با سینما و یا هنرهای تجسمی وجود دارد در رابطه با کاریکاتور و در ارتباط با موفقیت‌های این جوانان وجود داشت امروزه کاریکاتور ایران بسیار مطرح‌تر بود. به نظر من این دلایل کافی است که یک جریان پر شور و نشاط در عرصه هنرها به ویژه در مورد کاریکاتور در ایران به وجود بیاید.

○ شما در مورد موفقیت‌ها گفتید. آیا فکر می‌کنید امکانش بود در این زمینه جریان فعال‌تر شود.

● همان‌طور که گفتم دلایل زیادی می‌بایست وجود داشته باشد که این جریان را فعال‌تر کند. کاریکاتور یک جریان خودجوش و به شدت وابسته به خود هنرمندان کاریکاتوریست ایران است. متأسفانه در گذشته نهادهایی را که باید این جریان کاریکاتور را حمایت کنند، نداشتیم، هم اکنون هم نداریم. لازم است، مطلبی را بگویم که شاید ذکرش خالی از فایده نباشد. متأسفانه متولیان هنرهای تجسمی کشور نسبت به مقوله هنر کاریکاتور عنایت کافی ندارند و به نظر می‌رسد که محدود به کاریکاتور هم نباشد. در عکاسی و سایر هنرهای تجسمی هم همین‌طور است به جز نقاشی. چرا که بخش عمده‌ای از بودجه هنرهای تجسمی به سوی نقاشی سرازیر می‌شود. در حالی که کاریکاتوریستی داریم که در یک نمایشگاه بین‌المللی موفق شده، ولی توان مالی را که به این مسافرت برود و جایزه خودش را بگیرد ندارد. دوستان مسؤول عنایت لازم را نسبت به سایر هنرها ندارند. فکر می‌کنم انتقادی است که بر این دوستان وارد باشد و امیدوارم مسؤولین هنری کشور نسبت به این قضیه توجه بیشتری کنند. اگر ۵ سال گذشته‌ی هنر نقاشی ایران را با هنر کاریکاتور مقایسه کنیم متوجه جایگاه هنر کاریکاتور و نقاشی ایران خواهیم شد. در طول این سال‌ها چند هنرمند نقاشی در عرصه‌های جهانی، در بینال‌ها و مسابقات و نمایشگاه‌ها موفق بوده‌اند. در حالی که در کاریکاتور هر ساله بیش از ده - دوازده هنرمند کاریکاتوریست داریم که جوایز ارزنده‌ای را از نمایشگاه‌های مطرح خارجی به خود اختصاص داده‌اند. به نظر من جا دارد از این جوانان حمایت و تقدیر کنیم. من نمی‌دانم چه زمانی باید تشکلی در ایران شکل بگیرد که از موفقیت یک کاریکاتوریست تقدیر شود. حتی اجازه بدهید این گله را هم مطرح کنم، ببینید کیهان کاریکاتور نقش بسیار تعیین‌کننده‌ای در شکوفایی کاریکاتور کشور داشته و فکر می‌کنم این وظیفه مسؤولین فرهنگی - هنری کشور باشد که از نشریه‌ای همانند کیهان کاریکاتور و دیگر نشریاتی که نقشی در زمینه هنرهای تجسمی دارند، تقدیر شود و با حداقل به صورت زبانی و شفاهی از این‌ها تشکر شود. زیرا اینها بخشی از وظیفه‌ای را که بر عهده‌ی نهادهای فرهنگی - هنری است انجام می‌دهند. به نظر می‌رسد اگر به همین موارد جزئی دوستان توجه کنند می‌توانیم امیدوار باشیم اتفاقات اساسی‌تری در حوزه هنر کشور پدید بیاید.

○ پس طبق گفته‌ی شما می‌بایست در حال حاضر تعداد زیادی کاریکاتوریست در ایران وجود داشته باشد. اما وقتی نشریات را ورق می‌زنیم، تنها با معدودی کاریکاتوریست رو به رو می‌شویم. و بعضاً کاریکاتورهایی در نشریات چاپ می‌شود که به نظر نمی‌رسد چندان دارای ارزش هنری باشند. پس این کاریکاتوریست‌هایی که شما از آنها یاد می‌کنید کجا هستند.

● اگر به صورت آماری بخواهیم کاریکاتوریست‌های فعال ایران را خدمت شما عرض کنیم، فکر می‌کنم در حال حاضر چیزی نزدیک به پانصد کاریکاتوریست در ایران وجود دارند که می‌توانند کارهای ارزشمندی ارائه دهند. این پانصد کاریکاتوریست غالباً در نمایشگاه‌های خارجی شرکت می‌کنند. از این تعداد، حدود صد نفرشان کاریکاتوریست‌های تجربه‌ای هستند و سابقه کار مطبوعاتی دارند. اما

کتابت می‌شود
مجله‌های
کتابت می‌شود
مجله‌های

افرادی که با نشریات و روزنامه‌ها کار می‌کنند خیلی محدود هستند که می‌توانم دلایل متعددی را برایش ذکر کنم. اگر از من پرسیده شود چند نفر در ایران کاریکاتور نیستند، می‌گویم، این تعداد به انگلستان یک دست هم نمی‌رسد. یعنی کسی که از طریق کاریکاتور امرار معاش کرده و نان می‌خورد. هیچ کدام هم تقریباً از کاری که می‌کنند راضی نیستند. آن هم به این دلیل که باید کاریکاتور نیست در مطبوعات کار کند، یا این که در نمایشگاه‌های بین‌المللی شرکت کند به امید این که در این زمینه شاید موفقیتی را به دست آورد. مانند بسیاری از کاریکاتورهای بلوک شرق که به صورت حرفه‌ای در نمایشگاه‌ها شرکت می‌کنند و جوایز متعددی را به خود اختصاص داده و از این طریق زندگی می‌کنند. شاید در ایران تنها یک نفر باشد که بدین صورت در عرصه کاریکاتور ایران فعالیت می‌کند. اما کاریکاتور نیست در مطبوعات ما با دو مشکل روبه‌روست. اول این که تعدادی از مدیران جراید مادرک درستی از کاریکاتور ندارند. چرا که کاریکاتور را به دلیل کارهای ضعیفی که به عنوان کاریکاتور در نشریاتشان به چاپ می‌رسد، نمی‌شناسند. یا مدیران نشریات، به ضعف کاریکاتورهای که جذب می‌کنند واقف نیستند و با این که احساس نیازی که یک نشریه هم باید به کاریکاتور داشته باشد نمی‌کنند. از طرفی دیگر پرداخت‌ها به این کاریکاتورهای بسیار پایین و ابتدایی است و هیچ گونه قیمت گذاری درستی نسبت به آثار کاریکاتور نیست در مطبوعات ما انجام شده است.

در شرایط امروز آثار کاریکاتور نیست در مطبوعات ما به حداقل قیمت خریداری می‌شود و کاریکاتور نیست به دلیل مشکلات مالی فراوان مجبور است آثار خود را به پایین‌ترین قیمت در اختیار صاحبان نشریه قرار دهد. همین امر باعث می‌شود بسیاری از کاریکاتور نیست‌ها به فعالیت دیگری روی آورند. متأسفانه ارگان حمایت‌کننده‌ای هم در این زمینه وجود ندارد که قیمت گذاری کرده و صاحبان جراید را ملزم کند که بر اساس قیمت‌های تثبیت شده حق طرح افراد را بپردازند. این را می‌شود از بی‌توجهی خود کاریکاتور نیست‌ها دانست، چون این انجمن‌های صنفی هستند که قیمت گذاری می‌کنند. متأسفانه از سال ۷۲ و بعد از طی ۸ سال هنوز کاریکاتور نیست‌ها موفق نشده‌اند یک انجمن صنفی در این زمینه به ثبت برسانند تا از حقوق صنفی شان دفاع بکنند.

در واقع این مشکلات از اهم مسائلی هستند که باعث می‌شود آثار خوب کاریکاتوری را کمتر در نشریات خودمان ببینیم. بیش از پانصد نشریه در حال حاضر در کشور فعال هستند که حداقل باید در نیمی از این نشریات کاریکاتور نیست‌ها فعالیت کنند. اما فکر می‌کنم هنرمندان کاریکاتوری که با نشریات به صورت جدی در زمینه‌ی کاریکاتور فعالیت دارند به مرز ۲۰ هم نمی‌رسد که البته جای تأسف دارد. به هر حال این پانصد کاریکاتور نیست باید فعالیت کنند. مطبوعات قدرت جذب اینان را ندارد. از سوی دیگر علاقه‌ای به شرکت در نمایشگاه‌های بین‌المللی و کسب موفقیت که شاید بخشی از آن به شانس برگردد دیده نمی‌شود.

با این حساب تکلیف این تعداد انبوه هنرمند چیست. واقعاً متولیان فرهنگی کشور چه راهی را برای به کارگیری نیروهای مستعد پیشنهاد می‌کنند و آیا در این زمینه فکری شده است. به نظر می‌رسد اساساً در این زمینه‌ها دقت عمل و توجهی صورت نمی‌گیرد. فکر می‌کنم راه‌های مناسبی را می‌شود پیدا کرد که از توانایی‌های این جوانان بهره‌گرفت و سطح هنری کشور را ارتقا داد.

○ پیشنهاد شما در این زمینه چیست. چگونه می‌شود از این افراد بهره‌گرفت؟

● یکی از راه‌هایی که کیهان کاریکاتور هم سعی می‌کند نقشی داشته باشد، برگزاری نمایشگاه‌های داخلی است. به هر حال ارگان‌ها و نهاد‌های مختلفی هستند که می‌توانند اهداف تبلیغاتی خودشان را به گونه‌ای با برگزاری نمایشگاه‌های کاریکاتور هماهنگ کنند. این نهادها می‌توانند زمینه را برای برگزاری نمایشگاه‌های کاریکاتور داخلی فراهم کنند و در واقع تور فعالیت کاریکاتور را در کشور گرم نگه دارند. و از طرفی این نهادها با ارائه‌ی جوایزی به برندگان می‌توانند بخشی از نیازهای مالی هنرمندان را تأمین کنند. البته این کار اساسی نیست. فقط به این خاطر صورت می‌گیرد که ما یک فعالیت دائمی در طول سال داشته باشیم. به نظر می‌آید که بتوان فعالیت خیلی جدی‌تری را دنبال کرد. بسیاری از این هنرمندان کاریکاتور نیست کشور در عرصه طراحی و به ویژه انیمیشن، توانایی‌های بالایی دارند. معتقدم اگر یک جریان

پیشینه علوم انسانی و مطالعات
پرتال جامع علوم انسانی

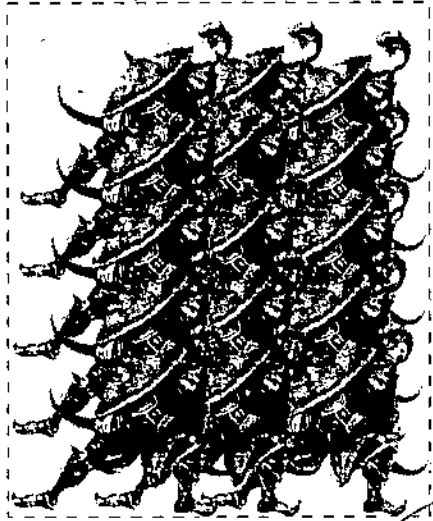
نقش و نقش صن کاریکاتور

کتابت در
روزنامه، مجله، روز

● در این زمینه می شود دلایل زیادی را مطرح کرد. البته باید پذیریم که ما کار جمعی بلد نیستیم. مشکل اساسی در این نکته خلاصه می شود که ما کار جمعی را نمی توانیم به درستی به پیش ببریم. معمولاً اگر یک نفر بتواند محور قرار بگیرد و بتواند خودش را به گونه ای عرضه کند که دیگران او را قبول داشته باشند، آنگاه می توانیم امیدوار باشیم که آن اهداف به نتیجه برسد. اما چون این اتفاق حداقل در کاریکاتور رخ نداده، در نتیجه در طول این سال ها نتوانسته ایم صنف کاریکاتورست های کشور را سامان دهیم. در این زمینه دوستان جلسات متعددی داشته اند و موارد زیادی هم انجام شده، حتی اساننامه کاریکاتورست ها هم به تصویب جمعی که حداقل در تهران بوده اند رسیده و از طریق کیهان کاریکاتور در سطح کشور منتشر شده است. موارد حقوقی که باید در اساننامه باشد لحاظ شده و همه چیز آماده است. دوستان هم در این زمینه فعالیت هایی را داشته اند. فقط یک گیر کوچولو هست که هنوز موفق نشده اند آن را حل کنند. امیدواریم در آینده نزدیک شاهد تأیید اساننامه از طریق مراجع ذیصلاح باشیم.

○ آثار کاریکاتور یا باید در نمایشگاه عرضه شوند یا در روزنامه ها چاپ بشوند. همان طور که گفتید در روزنامه ها کمتر شاهد چاپ آثار کاریکاتوری هستیم، البته نمایشگاه ها هم خیلی فعال نیستند. چه پیشنهادی برای ارائه این گونه آثار دارید.

● خوشبختانه چند سالی است که خانه کاریکاتور ایران فعال شده و شاید از فعال ترین مراکز فرهنگی کشور هم باشد. این مطلب کاملاً از خروجی های فرهنگی این مکان مشخص است. مسؤلیت این مکان با آقای شجاعی طباطبایی است و در این زمینه اقدامات خوبی را انجام داده اند. آثاری را هم به صورت نمایشگاه هفتگی در خانه کاریکاتور ایران برگزار می کنند. این خانه مرکز بسیار فعال و پویایی در این عرضه است. احتمالاً مشغول فراهم کردن زمینه ای برای افتتاح نمایشگاه در سراسر کشور هستند. اخیراً شنیدم که خانه کاریکاتور تبریز هم افتتاح شده و این نمایشگاه ها می تواند تور فعالیت کاریکاتور در عرضه فرهنگ ایران را گرم نگه دارند. البته کار انتشارات هم به صورت مجموعه کمابیش انجام می شود. غالباً گروه های مختلفی در سطح کشور فعال هستند و آثارشان را به صورت جمعی به شکل کتاب چاپ می کنند. خانه کاریکاتور هم در این زمینه تعداد قابل توجهی کتاب چاپ کرده. آثاری که خانه کاریکاتور چاپ می کنند معرفی هنرمندان مطرح دنیا است. امیدوارم کم کم این امکان فراهم شود که آثار کاریکاتورست های ایرانی را هم چاپ کنند. اگر نهادهای فرهنگی کشور کمک کنند، این امکان وجود دارد که آثار کاریکاتورست های ایرانی به صورت مداوم در کتاب ها و کاتالوگ های مختلف چاپ شود. اگر این اتفاق بیفتد فکر می کنم نقش بسیار خوبی در پیشرفت هنر کاریکاتور در ایران داشته باشد.

● در این زمینه می شود دلایل زیادی را مطرح کرد. البته باید پذیریم که ما کار جمعی بلد نیستیم. مشکل اساسی در این نکته خلاصه می شود که ما کار جمعی را نمی توانیم به درستی به پیش ببریم. معمولاً اگر یک نفر بتواند محور قرار بگیرد و بتواند خودش را به گونه ای عرضه کند که دیگران او را قبول داشته باشند، آنگاه می توانیم امیدوار باشیم که آن اهداف به نتیجه برسد. اما چون این اتفاق حداقل در کاریکاتور رخ نداده، در نتیجه در طول این سال ها نتوانسته ایم صنف کاریکاتورست های کشور را سامان دهیم. در این زمینه دوستان جلسات متعددی داشته اند و موارد زیادی هم انجام شده، حتی اساننامه کاریکاتورست ها هم به تصویب جمعی که حداقل در تهران بوده اند رسیده و از طریق کیهان کاریکاتور در سطح کشور منتشر شده است. موارد حقوقی که باید در اساننامه باشد لحاظ شده و همه چیز آماده است. دوستان هم در این زمینه فعالیت هایی را داشته اند. فقط یک گیر کوچولو هست که هنوز موفق نشده اند آن را حل کنند. امیدواریم در آینده نزدیک شاهد تأیید اساننامه از طریق مراجع ذیصلاح باشیم.

○ آثار کاریکاتور یا باید در نمایشگاه عرضه شوند یا در روزنامه ها چاپ بشوند. همان طور که گفتید در روزنامه ها کمتر شاهد چاپ آثار کاریکاتوری هستیم، البته نمایشگاه ها هم خیلی فعال نیستند. چه پیشنهادی برای ارائه این گونه آثار دارید.

● خوشبختانه چند سالی است که خانه کاریکاتور ایران فعال شده و شاید از فعال ترین مراکز فرهنگی کشور هم باشد. این مطلب کاملاً از خروجی های فرهنگی این مکان مشخص است. مسؤلیت این مکان با آقای شجاعی طباطبایی است و در این زمینه اقدامات خوبی را انجام داده اند. آثاری را هم به صورت نمایشگاه هفتگی در خانه کاریکاتور ایران برگزار می کنند. این خانه مرکز بسیار فعال و پویایی در این عرضه است. احتمالاً مشغول فراهم کردن زمینه ای برای افتتاح نمایشگاه در سراسر کشور هستند. اخیراً شنیدم که خانه کاریکاتور تبریز هم افتتاح شده و این نمایشگاه ها می تواند تور فعالیت کاریکاتور در عرضه فرهنگ ایران را گرم نگه دارند. البته کار انتشارات هم به صورت مجموعه کمابیش انجام می شود. غالباً گروه های مختلفی در سطح کشور فعال هستند و آثارشان را به صورت جمعی به شکل کتاب چاپ می کنند. خانه کاریکاتور هم در این زمینه تعداد قابل توجهی کتاب چاپ کرده. آثاری که خانه کاریکاتور چاپ می کنند معرفی هنرمندان مطرح دنیا است. امیدوارم کم کم این امکان فراهم شود که آثار کاریکاتورست های ایرانی را هم چاپ کنند. اگر نهادهای فرهنگی کشور کمک کنند، این امکان وجود دارد که آثار کاریکاتورست های ایرانی به صورت مداوم در کتاب ها و کاتالوگ های مختلف چاپ شود. اگر این اتفاق بیفتد فکر می کنم نقش بسیار خوبی در پیشرفت هنر کاریکاتور در ایران داشته باشد.

فعال، جریان کلان نگر شبیه جریانی که در سینما و یا در فارابی شکل گرفت، در عرصه انیمیشن کشور شکل بگیرد، می توان مطمئن بود که با سازماندهی این جوانان، جریان انیمیشن کشور را فعال کرد. الان انیمیشن در دنیا یک صنعت بسیار بسیار فعالی است که بسیاری از کشورها با فعال کردن تولید انیمیشن توانسته اند افکار و اندیشه های فرهنگی خود را در معرض دید جهانیان قرار دهند و از این راه میزان قابل توجهی ارز به کشور وارد کنند.

ما که به شدت نیاز داریم کشور در این زمینه فعال باشد. به همان شدت هم نیاز داریم که برای جوان های خودمان اشتغال ایجاد بکنیم. چرا نباید از این نیروهای جوان و مستعد استفاده کرد. به نظرم می آید که اگر سرمایه گذاری که مسؤلین در حوزه صنعت به خرج می دهند، یک صدم آن را در عرصه انیمیشن کشور به خرج می دادند می توانستیم انیمیشن کشورمان را متحول کنیم و از این بازاری که ایجاد می شود ارز مناسبی را هم به سوی کشور سرازیر کنیم. این یک بحث خیالی که مبتنی بر افکار و ایده آل های یک نفر باشد نیست. حرف من حرف کسی است که از نزدیک دستی بر آتش دارد و وضعیت هنرمندان کاریکاتورست را می شناسد و نیز به انیمیشن و بازار انیمیشن تا حدودی اشراف دارد، می دانم که اگر جریان فعالی در کشور به وجود می آید، می شد با هدایت این هنرمندان کاریکاتورست و انیماتور یک بازار جهانی در عرصه انیمیشن و حضور در رقابت های بازار جهانی راه اندازی کرد.

○ در بین صحبت هایمان از انجمن صنفی کاریکاتورست ها گفتید. علی رغم این که این گروه از اولین گروه هایی بودند که اقدام به تشکیل صنف کاریکاتورست ها کردند چرا هنوز موفق نشده اند آن را به ثبت برسانند.

● در این زمینه می شود دلایل زیادی را مطرح کرد. البته باید پذیریم که ما کار جمعی بلد نیستیم. مشکل اساسی در این نکته خلاصه می شود که ما کار جمعی را نمی توانیم به درستی به پیش ببریم. معمولاً اگر یک نفر بتواند محور قرار بگیرد و بتواند خودش را به گونه ای عرضه کند که دیگران او را قبول داشته باشند، آنگاه می توانیم امیدوار باشیم که آن اهداف به نتیجه برسد. اما چون این اتفاق حداقل در کاریکاتور رخ نداده، در نتیجه در طول این سال ها نتوانسته ایم صنف کاریکاتورست های کشور را سامان دهیم. در این زمینه دوستان جلسات متعددی داشته اند و موارد زیادی هم انجام شده، حتی اساننامه کاریکاتورست ها هم به تصویب جمعی که حداقل در تهران بوده اند رسیده و از طریق کیهان کاریکاتور در سطح کشور منتشر شده است. موارد حقوقی که باید در اساننامه باشد لحاظ شده و همه چیز آماده است. دوستان هم در این زمینه فعالیت هایی را داشته اند. فقط یک گیر کوچولو هست که هنوز موفق نشده اند آن را حل کنند. امیدواریم در آینده نزدیک شاهد تأیید اساننامه از طریق مراجع ذیصلاح باشیم.

○ آثار کاریکاتور یا باید در نمایشگاه عرضه شوند یا در روزنامه ها چاپ بشوند. همان طور که گفتید در روزنامه ها کمتر شاهد چاپ آثار کاریکاتوری هستیم، البته نمایشگاه ها هم خیلی فعال نیستند. چه پیشنهادی برای ارائه این گونه آثار دارید.

● خوشبختانه چند سالی است که خانه کاریکاتور ایران فعال شده و شاید از فعال ترین مراکز فرهنگی کشور هم باشد. این مطلب کاملاً از خروجی های فرهنگی این مکان مشخص است. مسؤلیت این مکان با آقای شجاعی طباطبایی است و در این زمینه اقدامات خوبی را انجام داده اند. آثاری را هم به صورت نمایشگاه هفتگی در خانه کاریکاتور ایران برگزار می کنند. این خانه مرکز بسیار فعال و پویایی در این عرضه است. احتمالاً مشغول فراهم کردن زمینه ای برای افتتاح نمایشگاه در سراسر کشور هستند. اخیراً شنیدم که خانه کاریکاتور تبریز هم افتتاح شده و این نمایشگاه ها می تواند تور فعالیت کاریکاتور در عرضه فرهنگ ایران را گرم نگه دارند. البته کار انتشارات هم به صورت مجموعه کمابیش انجام می شود. غالباً گروه های مختلفی در سطح کشور فعال هستند و آثارشان را به صورت جمعی به شکل کتاب چاپ می کنند. خانه کاریکاتور هم در این زمینه تعداد قابل توجهی کتاب چاپ کرده. آثاری که خانه کاریکاتور چاپ می کنند معرفی هنرمندان مطرح دنیا است. امیدوارم کم کم این امکان فراهم شود که آثار کاریکاتورست های ایرانی را هم چاپ کنند. اگر نهادهای فرهنگی کشور کمک کنند، این امکان وجود دارد که آثار کاریکاتورست های ایرانی به صورت مداوم در کتاب ها و کاتالوگ های مختلف چاپ شود. اگر این اتفاق بیفتد فکر می کنم نقش بسیار خوبی در پیشرفت هنر کاریکاتور در ایران داشته باشد.

● خوشبختانه چند سالی است که خانه کاریکاتور ایران فعال شده و شاید از فعال ترین مراکز فرهنگی کشور هم باشد. این مطلب کاملاً از خروجی های فرهنگی این مکان مشخص است. مسؤلیت این مکان با آقای شجاعی طباطبایی است و در این زمینه اقدامات خوبی را انجام داده اند. آثاری را هم به صورت نمایشگاه هفتگی در خانه کاریکاتور ایران برگزار می کنند. این خانه مرکز بسیار فعال و پویایی در این عرضه است. احتمالاً مشغول فراهم کردن زمینه ای برای افتتاح نمایشگاه در سراسر کشور هستند. اخیراً شنیدم که خانه کاریکاتور تبریز هم افتتاح شده و این نمایشگاه ها می تواند تور فعالیت کاریکاتور در عرضه فرهنگ ایران را گرم نگه دارند. البته کار انتشارات هم به صورت مجموعه کمابیش انجام می شود. غالباً گروه های مختلفی در سطح کشور فعال هستند و آثارشان را به صورت جمعی به شکل کتاب چاپ می کنند. خانه کاریکاتور هم در این زمینه تعداد قابل توجهی کتاب چاپ کرده. آثاری که خانه کاریکاتور چاپ می کنند معرفی هنرمندان مطرح دنیا است. امیدوارم کم کم این امکان فراهم شود که آثار کاریکاتورست های ایرانی را هم چاپ کنند. اگر نهادهای فرهنگی کشور کمک کنند، این امکان وجود دارد که آثار کاریکاتورست های ایرانی به صورت مداوم در کتاب ها و کاتالوگ های مختلف چاپ شود. اگر این اتفاق بیفتد فکر می کنم نقش بسیار خوبی در پیشرفت هنر کاریکاتور در ایران داشته باشد.

